

“Tenim un Pare que plora amb nosaltres”

Dij, 24/08/2017 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General, aula Pau VI.
23 d'agost del 2017

31. "Heus aquí, faig noves totes les coses" (Ap 21,5). La novetat de l'esperança cristiana.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat la Paraula de Déu en el llibre de l'Apocalipsi, i diu: «Heus ací, faig noves totes les coses» (21,5). L'esperança cristiana es basa en la fe en Déu que sempre crea novetat en la vida de l'home, crea novetat en la història, crea novetat en el cosmos. El nostre Déu és el Déu que crea novetat, perquè és el Déu de les sorpreses.

No és cristià caminar amb la mirada sempre fixa cap a baix -com ho fan els porcs: sempre van així- sense aixecar els ulls vers l'horitzó. Com si tot el nostre camí s'acabés aquí, a un pam dels pocs metres del nostre viatge; com si en la nostra vida no hi hagués cap destinació o aterratge, com si nosaltres ens veiéssim obligats a anar voltant, sense cap motiu per fer tant d'esforç. Això no és cristià.

Les pàgines finals de la Bíblia ens ensenyen l'horitzó últim del camí del creient: la Jerusalem del Cel, la Jerusalem celestial. Es representa sobretot com una immensa tenda, on Déu acollirà tots els homes per viure definitivament amb ell (Ap 21,3). I aquesta és la nostra esperança. I què farà Déu, quan finalment estarem amb Ell? Tindrà una tendresa infinita amb nosaltres, com un pare que acull els seus fills que s'han cansat i han sofert molt. Joan, en l'Apocalipsi, profetitza: «Aquí teniu la tenda de Déu amb els homes! [... Ell] eixugarà tota llàgrima dels seus ulls i no hi haurà més mort ni dol, ni plor, ni clam, ni dolor, perquè les coses d'abans ja han passat [...] Heus aquí jo faig noves totes les coses!» (21,3-5). El Déu de la novetat!

Mireu de meditar aquest fragment de la Sagrada Escriptura no d'una manera abstracta, sinó després d'haver llegit una crònica dels nostres dies, després d'haver vist el telenotícies o la portada dels diaris, on hi ha tantes tragèdies, on es donen tantes notícies tristes que a tots ens poden succeir i correm el risc d'acostumar-nos-hi. I he saludat alguns de [Barcelona: quantes notícies tristes d'allà!](#) He saludat alguns del Congo, i quantes notícies tristes d'allà! I quantes altres! Per citar només dos Països de vosaltres que sou aquí... Mireu de pensar en les cares dels nens espantats per la guerra, el plany de les mares, els somnis trencats de molts joves, [els refugiats](#) que s'enfronten a terribles viatges, i són explotats tantes vegades... La vida per desgràcia també és això. De vegades es diu que sobretot és això.

Pot ser. Però hi ha un Pare que plora amb nosaltres; és un Pare que plora llàgrimes d'infinita pietat amb els seus fills. Nosaltres tenim un Pare que sap plorar, que plora amb nosaltres. Un Pare que ens espera per consolar-nos, perquè coneix els nostres sofriments i ha preparat per nosaltres un futur divers. Aquesta és la gran

visió de l'esperança cristiana, que s'estén a tots els dies de la nostra existència, i que ens vol fer créixer.

Déu no ha volgut les nostres vides per error, obligant-se Ell mateix i a nosaltres a viure dures nits d'angoixa. En canvi ens ha creat perquè ens vol feliços. És el nostre Pare, i si nosaltres aquí, ara, experimentem una vida que no és la que Ell volia per nosaltres, Jesús ens garanteix que Déu mateix està treballant pel nostre rescat. Ell treballa per rescatar-nos.

Nosaltres creiem i sabem que la mort i l'odi no són les últimes paraules pronunciades sobre la paràbola de l'existència humana. Ser cristians implica una nova perspectiva: una mirada plena d'esperança. Alguns creuen que la vida conserva tota la seva felicitat en la joventut i en el passat, i que el viure és un lent decandiment. D'altres encara senten que les nostres alegries són només episòdiques i passatgeres, i el que hi ha en la vida dels homes no té sentit. Aquells que davant de tantes calamitats diuen: "Però, la vida no té sentit. El nostre camí és el no-sentit". Però nosaltres cristians no creiem això. Creiem en canvi que en l'horitzó de l'home hi ha un sol que il·lumina per sempre. Creiem que els nostres dies més bonics encara han de venir. Som gent més de primavera que de tardor. M'agradaria preguntar, ara -que cadascú respongui en el seu cor, en silenci, però que respongui-: "Jo sóc un home, una dona, un noi, una noia de primavera o de tardor? La meua ànima és a la primavera o és a la tardor?". Que cadascú es respongui. Veiem els brots d'un món nou en lloc de les fulles groguenques sobre les branques. No plorem de nostàlgia, penediment i lamentació: sabem que Déu ens vol hereus d'una promesa i incansables conreadors de somnis. No oblideu aquella pregunta: "Sóc una persona de primavera o de tardor?". De primavera, espera la flor, que espera el fruit, que espera el sol que és Jesús, o de tardor, que està sempre amb la cara mirant cap a terra, amargat i, com he dit de vegades, amb la cara de cogombrets amb vinagre.

El cristià sap que el Regne de Déu, el seu senyoriu d'amor està creixent com un gran camp de gra, encara que al mig hi hagi la discòrdia. Sempre hi ha problemes, hi ha les xafarderies, hi ha les guerres, hi ha les malalties... hi ha els problemes. Però el gra creix, i a la fi el mal serà eliminat. El futur no ens pertany, però sabem que Jesucrist és la gràcia més gran de la vida: és l'abraçada de Déu que ens espera a la fi, però que ja ara ens acompanya i ens consola en el camí. Ell ens condueix a la gran "tenda" de Déu amb els homes (cf. Ap 21,3), amb tants altres germans i germanes, i portarem a Déu el record dels dies viscuts aquí. I serà bonic descobrir en aquell instant que no hi ha res que s'hagi perdut, cap somriure ni cap llàgrima. Per més llarga que hagi estat la nostra vida, ens semblarà haver viscut en una bufada. I que la creació no es va aturar el sisè dia del Gènesi, sinó que ha continuat sense descans, perquè Déu s'ha preocupat sempre de nosaltres. Fins el dia en que tot s'acomplirà, el matí en què s'acabaran les llàgrimes, en l'instant mateix en què Déu pronunciarà la seva última paraula de benedicció: «Heus aquí -diu el Senyor- jo faig noves totes les coses!» (v. 5). Sí, el nostre Pare és el Déu de les novetats i de les sorpreses. I aquell dia nosaltres serem realment feliços, i plorarem. Sí: però plorarem de joia.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió